

RACHEL LYNN SOLOMON

Täna. Öhtul. Homme

Inglise keelest tõlkinud Greete Kõrvits

Originaali tiitel:
Rachel Lynn Solomon
Today. Tonight. Tomorrow

Simon & Schuster Children's Publicity Department
1230 Avenue of the Americas, 4th Floor
New York, NY 10020

This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency
and Synopsis Literary Agency.

Copyright © 2020 by Rachel Lynn Solomon

Toimetanud Kristiina Ainelu
Kujundanud Inga Joala

Tõlge eesti keelde © Greete Kõrvits ja Tänapäev, 2021
ISBN 978-9916-17-030-4
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Kelsey Rodkeyle, kellele see raamat
esimesena muljet avaldas*

Käskjalg:

Ma näen, et see isand pole teil heas kirjas, mu daam.

Beatrice:

Ei; ja kui oleks, pistaksin kogu oma kirjavarale tule otsa.

W. Shakespeare, „Palju kära ei millestki“¹

*Vanasti nägin sinust igal ööl und
ja ärkasin karjudes üles*

Sean Nelson, „Make Good Choices“

1 Tõlkinud Georg Meri. *Tlk.*

KL 5.54

MCÕUDUKAS

Hommik!

Väike sõbralik meeldetuletus, et sul on veel veidi üle kolme (3) tunni, enne kui sind tulevase lennu parima käe läbi häbistav kaotus tabab.

Võta taskurätikud kaasa. Ma ju tean, et oled pillija.

Sõnum äratab mind täpselt minut enne 5.55-ks seatud ärastust, kolm piiksatust, mis annavad märku, et maailma kõige ebameeldivam inimene on juba ärkvel. Neil McNair – telefonikontaktides „McÕudukas“ – on tüütult täpne. Üks tema väheseid häid külgi.

Me oleme kümnendast klassist saati saatnud üksteisele norivaid sõnumeid, mis algas sellest, kui korduva hommikuse sõnumipommirahe tõttu mõlemad klassijuhatajatuhi hiljaks jääme. Eelmisel aastal püüdsin mina tükk aega asja mõistlikumalt võtta, lubades, et teen oma toast McNairi-vaba tsooni. Enne magamaminekut panin telefoni hääletuks, kuid padja alla torgetud käe sõrmed tõmblesid ikka, nagu tahaksid

kangesti talle vastata. Ma ei suutnud uinuda teadmiselega, et ta võib mulle ju kirjutada. Mind lõksu meelitada. Et ta *ootab*.

Neil McNairist on saanud minu äratuskell, kui äratuskelladel oleksid tedretäpid ja teadmine kõigist minu nõrkadest kohtadest.

Lükkan teki pealt. Ma olen lahinguks valmis, McNair.

oi ma ei teadnudki et
nutmist tänapäeval nõrkuse
märgiks peetakse

täpsuse huvides peaksin
osutama tõsiasjale et sa oled
mind vaid üks kord nutmas
näinud nii et ma ei ole kindel
kust otsast ma „pillija“ olen

Mingi raamatu pärast!

Sa olid lohutamatu.

seda nimetatakse
meeleliigutuseks

soovitan soojalt sulgi üks
(1) kord seda proovida

Eks tema arvates tulebki raamatut lugedes tunda vaid üht: üleolekut. McNair on seda tüüpi kutt, kelle meelest on ainus „tõeline kirjandus“ ammu surnud valgete meeste teosed. Kui saaks, ärataks ta ellu Hemingway, et temaga viimane kokteil

juua, Fitzgeraldiga sigarit mahvida ja Steinbeckiga inimeksis-tentsi loomusest rääkida.

Meie rivaalitsemine sai alguse 9. klassis, kui üks (väike) žürii kuulutas ülekoollise konkursi võitjaks tema essee teemal „Raamat, mis sind enim mõjutanud on“. Mina sain teise koha. Oma lõpmatus originaalsuses valis McNair „Suure Gatsby“, mina aga Nora Robertsi „Unelma valges kleidis“, oma lemmiku tema teostest. Isegi pärast võitmist turtsus McNair põlastavalt, andes mõista, et *armastusromaan*i valimise eest ei vääri ma isegi teist kohta mitte. Milline väärt seisukoht inimeselt, kes ise tõenäoliselt iialgi ajaviitekat ei loeks.

Ma jälestan teda sellest päevast saati, kuid ei saa samas eitada, et ta on vägagi korralik vastane. Esseekonkurss pani mulle pähe kinnismõtte, et järgmisel võimalusel, mis see ka poleks, pean ma teda võitma – ja võitsingi, kui meie lend klassivanemat valis. Siis maksis ta selle eest kätte ja võitis minu ees napilt ajalootunnis toimunud väitlused. Siis korjasin mina kooli roheklubis temast rohkem plekkpurke, põlistades meie vastastikust vaenu veelgi enam. Me oleme võrrelnud eksamitulemusi ja keskmisi hindeid, võistelnud absull kõiges alates kooliprojektidest kuni lõuatõstmiseni kekatunnis. Tundus, nagu me ei suudakski seda sõda lõpetada ... kuni siis nüüd.

Pärast lõpuaktust sellel nädalavahetusel ei pea ma teda enam kunagi nägema. Ei mingeid hommikusi sõnumeid, ei mingeid unetuid öid enam.

Ma olen kohe-kohe temast vaba.

Panen telefoni päeviku kõrvale öökapile. Päevik on lahti mingi keset ööd kribatud lause kohalt. Sirutan käe lambi poole, et näha, kas kell kaks öösel kirjutatud ajuvaba tekst hommikuvalgust kannatab. Kuid tuba jääb ikka pimedaks.

Torisedes klõpsin lülitit veel paar korda, siis ronin voodist välja ja proovin laelampi. Ei midagi. Öö läbi on vihma sadanud, juunitorm loopis maja pihta oksakesi ja männiokkaid, küllap läks tuules katki ka mõni elektriliin.

Haaran uuesti telefoni järele. Aku 12%.

(Ja McNair pole vastanud.)

„Ema?“ Jooksen toast välja ja trepist alla. Ärevus pigistab mu hääle oktaavi võrra kõrgemaks piiksatuseks. „Isa?“

Ema pistab pea töötoa ukse vahelt välja. Oranžid prillid on ninal viltu vajunud, pikad tumedad lokid – mille ka mina temalt pärinud olen – veelgi metsikumad kui muidu. Me pole kunagi oma juukseid taltsutada suutnud. Minu vihavaenlased: Neil McNair ja juuksed.

„Rowan?“ küsib ema. „Mida sa nii vara teed?“

„Noh ... hommik ju.“

Ema sätib prillid paika ja vaatab käekella. „Me jääme vist hilja peale.“

Akendeta tuba on kottpime, ainult paar küünalt valgustavad hiigelsuurele töölauale kuhjatud paberilehti, mis on punase tindiga täis kritseldatud.

„Küünlavalgel töötategi või?“

„Muud ei jäänud üle. Terve tänav on elektrita ja meil kukub kohe tähtaeg.“

Minu vanemad: kirjaniku ja illustreerija kombo, Jared ja Ilana García Roth. Koos on nad kirjutanud enam kui kolmkümmend raamatut. Pildiraamatuid loomade ebaharilikust sõprusest ning terve sarja varateismelisest paleontoloogist Riley Rodriguezest. Minu ema on sündinud Mehhiko pealinnas, tema ema oli vene juut ning isa mehhiklane. Kui ema oli kolmteist, abiellus vanaema uuesti, seekord ühe Texase mehega ja nad kolisid kõik Ühendriikidesse. Kuni ülikoolini, kus ema kohtus minu juudi rahvusest isaga, veetis ta kõik suved Mehhikos oma isa perega ning kui nad siis koos raamatuid kirjutama hakkasid (tähendab, ema kirjutab ja isa illustreerib), tahtsid nad rääkida lugusid sellest, kuidas üks laps mõlemat kultuuri avastab.

Isa ilmub samuti välja ja haigutab. Nende uus raamat räägib hoopis Riley Rodrigueze õest, kes tahab kondiitriks saada. Pabereid katavad joonistused õhulistest koogikestest, pirukatest ja Prantsuse makroonidest.

„Hommikust, Ro-Ro,“ ütleb isa, kes armastab mind selle hüüdnimega kutsuda. Kui väike olin, meeldis talle laulda „*row, row, Rowan your boat*“² ning ma olin väga kurb, kui sain teada, et päris nii see laul ei käinud. „Head viimast koolipäeva sulle siis.“

„Uskumatu jah, et see päev on käes.“ Vahin vaipa, närvid krussi minemas. Mu koolikapp on juba tühi ja lõpueksamid ilma närvivapustuseta ära tehtud. Mul on täna liiga palju

² „Aeruta, aeruta, Rowan, oma paati.“ „Aeruta, aeruta, aeruta“ on armastatud Ameerika lastelauluke. *Tlk.*

tegemist, et pabinasse minna. Õpilasnõukogu asepresidendina pean mina lõpuklassi viimast kogunemist³ vedama.

„Oh!“ hüüatab ema, nagu oleks korraga virgunud. „Me peame üksisarvikuga pilti tegema!“

Oigan. Lootsin juba, et nad on selle unustanud. „Äkki võib see oodata? Ma ei taha hiljaks jääda.“

„Ainult kümme sekundit! Mis teil seal üldse enam teha on, kirjutate üksteise lõpuraamatutesse, mängite mängu?“ Ema haarab mul õlgadest ja sikutab mind õrnalt. „See kõik on nagunii kohe läbi. Ära nüüd stressa.“

Ema ütleb kogu aeg, et mulle löövad pinged õlgadesse. Et kui saan kolmkümmend, käin tõenäoliselt ringi, õlad kõrva-deni tõstetud.

Nüüd tuhnib ta esikukapis ja naaseb üksisarvikukujulise seljakotiga, mida kandsin lasteaia esimesel päeval. Tol päeval olin üks suur päikese- ja rõõmupall. Lasteaia viimasel päeval tehtud fotol on mul peas selline nägu, et panen selle nõmeda ükssarviku kohe põlema. Nende meelest oli see nii naljakas, et seitsaati teevad nad minust ja seljakotist alati kooliaasta esimesel ja viimasel päeval pilti. See inspireeris neid lausa kirjutama nende enim müüdnud pildiraamatut „Üksarvik läheb kooli“. Imelik mõelda, kui paljud lapsed kasvasid üles ning õppisid mind raamatu kaudu tundma, ilma et oleksid tundma õppinud mind ennast.

3 Need terve koolipere kogunemised toimuvad USA koolides tavaliselt mõne külalisesineja kuulamiseks või peatse spordivõistluse puhul, et oma võistkonda ergutada. *Tlk.*